

Z obsahu stížnosti samé je patrné, že v daném případě jde o vedlejší závod živnostenský firmy »Elin«, který může býti provozován jen na základě zvláštního schválení živn. úřadu. Ježto firma toto schválení si nevyžádala, dopustila se přestupku, pro který byl její obchodvedoucí odsouzen. — — —

Č. 10.605.

Živnostenské právo (Slovensko): Oznámí-li majitel živn. koncese, že živnost provozovanou dosud schváleným nájemcem bude napříště provozovati osobně, nemůže mu v tom býti živn. úřadem bráněno z důvodů soukromoprávního poměru mezi majitelem živnosti a dosavadním nájemcem.

(Nález ze dne 10. června 1933 č. 10.417.)

V ě c: František U. v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o osobní provozování živnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem okresního úřadu v Bardějově ze dne 14. prosince 1929 byla Theodoru Š. udělena koncese pro automobilovou dopravu osob (správně periodickou dopravu osob autobusem) na trati z B. do L. s odbočkou na vicinální cestě z T. do G. Dalším výměrem z 11. dubna 1930 byl st-l schválen za nájemce této živnosti. Výměrem z 8. října 1930 vzal okresní úřad na vědomí ohlášení Theodora Š., že bude řečenou koncesi provozovati osobně. Odvolání z toho výměru st-lem podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto s podotknutím, že živn. úřady nejsou příslušny zkoumati platnost smluvních závazků stran a že následkem toho právem vzal okresní úřad s hlediska živn. práva na vědomí oznámení majitele koncese o zrušení smluvního poměru s pachtýřem. Dodáno bylo, že tím nejsou dotčeny soukromoprávní nároky poškozeného.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané nss uvažil:

Podle § 71 živn. zák. z 10. října 1924 č. 259 Sb. přísluší majiteli živnosti zásadní volnost provozovati živnost buď osobně nebo zástupcem anebo ji pronajati. Při koncesovaných živnostech musí majitel živnosti vyžádati si schválení živn. úřadu k provozování živnosti zástupcem nebo nájemcem. V živn. zákoně není ustanovení, jež by vázalo majitele koncese, aby, když si vymohl schválení náměstka nebo nájemce podle § 71 odst. 2, musil dále živnost provozovati jen zástupcem nebo nájemcem a nemohl se již podle své vůle vrátiti k osobnímu provozování živnosti. Této volbě majitele koncese nemůže býti na překážku oprávnění, jehož nabyl nájemce živnosti zmíněným schválením, neboť oprávnění jeho jest úplně závislé na oprávnění majitele koncese, který může kdykoli svým prohlášením, že bude dále provozovati živnost osobně, vzdáti se oprávnění provozovati živnost nájemcem s účinkem, že zanikne nejen toto oprávnění jeho, nýbrž i oprávnění nájemcovo. Z toho plyne, že oznámí-li majitel koncese úřadu, že bude živnost provozovanou dosud nájemcem provozovati opět osobně, nemůže mu v tom živn. úřadem býti bráněno,

naopak nutno oznámení jeho vzítí k úřední vědomosti, ježto právo nájemce živnosti jest právem odvozeným ze živn. práva majitele živnosti a ten může právem vzniknuvším mu ze schválení živn. úřadu podle § 71 živn. zák. volně disponovati.

Živn. úřad není povolán pozíratí k tomu, zavázal-li se majitel koncese platně nájemci živnosti, že nepoužije po určitou dobu svého oprávnění k osobnímu provozování živnosti, neboť okolnost, přičí-li se oznámení majitele koncese nějakému jeho závazku soukromoprávnímu, jest pro živnostenskoprávní vyřízení jeho oznámení bez významu. Jest věcí nájemce, aby své nároky plynoucí mu z porušení onoho soukromoprávního závazku uplatnil proti majiteli koncese pořadem práva před řádnými soudy, neboť jen ty jsou příslušny rozhodovati o závazcích ze smluvního poměru soukromoprávního.

St-1 namítá, že tato ochrana mu nestačí, poněvadž majitel živnosti nemá zabavitelného majetku, a tvrdí, že živn. úřad, když schválil ho podle § 71 odst. 2 živn. zák. za nájemce živnosti náležející do kategorie podle § 40, schválil tím nájemní smlouvu, tedy také dobu, na kterou byla uzavřena, a je povinen chrániti ho proti každému zásahu do provozování živnosti, tedy i proti zásahu majitele živnosti, jenž na dobu trvání pronájmu přestal býti živnostníkem.

Námítka tato je bezdůvodná. Především je poukaz na ustanovení § 40 nemístný, poněvadž tento paragraf stanoví, které živn. provozovny jsou podrobeny schválení. O schválení nějaké živn. provozovny vůbec nejde. Nelogický je závěr st-lův, že úřad, schváliv ho za nájemce živnosti, schválil tím také nájemní smlouvu. Ve 2. odst. § 71 jest předepsáno, že nájemce musí míti jako sám majitel živnosti tytéž vlastnosti, kterých je potřeba k samostatnému provozování dotyčné živnosti. Při schvalování nájemce koncesované živnosti náleží úřadu zkoumati, má-li nájemce tyto vlastnosti. Při rozhodování o žádosti za schválení nájemce koncesované živnosti není však živn. úřad povolán přezkoumávati nájemní smlouvu a schvalovati ji.

Stížnost tvrdí, že tento právní názor je nesprávný, ježto nejde o případ § 45 odst. 4. Poukaz na toto ustanovení je nepřipadný, neboť tam je předepsáno, jak mají býti vyřízeny námítky, které byly učiněny z důvodů práva soukromého v řízení za účelem schválení živn. provozovny. Z tohoto ustanovení nelze ovšem nic dovoditi pro názor stížnosti, že živn. úřad je povinen chrániti nájemce živnosti proti porušení závazků plynoucích z nájemní smlouvy majitelem živnosti.

Námítka stížnosti, že žal. úřad zrušil nájemní smlouvu, je v přímém rozporu se zněním nař. rozhodnutí, v němž se výslovně konstatuje, že nař. rozhodnutí nedotýká se soukromoprávních nároků st-lových, plynoucích z nájemní smlouvy.

Stížnost také tvrdí, že je právní zásadou, má-li se řešiti nějaká prejudiciální otázka jiným úřadem, že nesmí se přetrhnouti kontinuita, poněvadž jinak nastane nová situace a může vzniknouti nenahraditelná škoda jako se stalo v tomto případě. Námítka tato je bezdůvodná, poněvadž úřadu vůbec nepřísluší zkoumati, přičí-li se oznámení majitele živnosti, že bude živnost osobně provozovati, závazkům jeho ze smluv-

ního poměru. Tím padá také námitka, že Theodor Š. měl býti odkázán na pořad práva se svým oznámením, že bude osobně živnost provozovati.

Č. 10.606.

Stavební právo (Morava): * Ustanovení § 27 staveb. řádu pro Moravu-venkov o vybírání zvláštního příspěvku k uhrazení nákladu na zřízení uličního kanálu bylo zrušeno předpisy §§ 26 a 57 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb.

(Nález ze dne 12. června 1933 č. 13.317/30.)

V ě c: Theodor Sch. v L. proti zemskému úřadu v Brně o stavební poplatek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo v pořadu stolic zamítnuto odvolání st-lovo proti platebnímu rozkazu měst. úřadu v Š. z 27. července 1929, jímž byl st-li, vlastníku domu č. p. . . . v Š., jako příspěvek ke zřízení hlavní stoky v ulici H. předepsán podle § 27 mor. st. řádu t. zv. »poplatek za nářez kanálový« přes to, že mu byl již dříve z téhož domu předepsán obdobný příspěvek ke zřízení hlavní stoky v ulici G.

Maje ke stížnosti do rozhodnutí toho podané zkoumati, zda předpis dávky st-li uložené má základ v ustanovení § 27 mor. stav. ř., jehož se žal. úřad dovolal, musel nss nejprve z moci úřední zkoumati, zda toto zákonné ustanovení jest resp. v době vydání plat. rozkazu bylo dosud v platnosti. V tom směru dlužno poukázat na ustanovení § 57 ob. fin. nov. č. 329/21, kde se praví, že veškerá ustanovení zákonů a nařízení, dále statutů městských a municipálních, která se týkají poměrů finančního hospodářství obcí a měst s právem municipálním, upravených tímto zákonem, pozbývají platnosti.

Nelze pochybovati, že ustanovení § 27 mor. stav. ř., které dovoluje obci, aby k uhrazení nákladu na zřízení uličního kanálu, jež obec zřídila nákladem vlastním, od majitelů pozemků v dotčené ulici resp. budov na nich postavených vybírala zvláštní příspěvek, týká se finančního hospodářství obce. Ježto pak uliční kanál je jistě zařízením, které jest ve všeobecném zájmu, a podle cit. předpisů mor. stav. řádu poplatků, jež byla obec oprávněna vybírat od adjacentů uličního pozemku, v němž se kanál ten zřizuje, měl od těchto adjacentů býti vybírán právě proto, že tyto osoby budou míti zvláštní prospěch z tohoto zřízení, jde tu zřejmě o předpis zcela obdobný, jak je obsažen v § 26 ob. fin. nov., podle něhož tam, kde jde o zřízení takových zařízení, která jsou sice ve všeobecném zájmu, ze kterých však někteří majitelé pozemků nebo domů nebo živností budou míti zvláštní hospodářský prospěch, mohou býti od takových osob žádány příspěvky ke zřízení, po případě udržování těchto zařízení.

Ale pak cit. ustanovení § 27 mor. stav. řádu dlužno pokládati předpisy §§ 26 a 57 ob. fin. novely za zrušeno, a opřel-li žal. úřad přesto svoje rozhodnutí o toto neplatné ustanovení, je rozhodnutí to nezákonné a slušelo je zrušiti.